

Molt benvolguts oblats:

Sento el desig, que també m'heu manifestat alguns de vosaltres, de reprendre el que anomeno "cartes de comunió". Fa massa temps que no en faig cap. Aquesta la firmem, com veureu, la Montserrat Alavedra i jo mateix. I és que l'aprofitem per fer-vos una **convocatòria en l'escaiença de la proximitat de la solemnitat de Sant Benet, l'11 d'aquest mes de juliol**. Us ho expliquem:

→ Des de l'inici del Mil·lenari del monestir ens hem preguntat si, com a oblats que en som, podíem fer algun acte o algun servei concret al llarg d'aquest any, però per diverses raons no se'ns n'acudia cap que fos possible o adequat i que ens fes el pes. Però no fa gaire vam pensar que, si al pare abat li semblava bé, podíem donar un relleu especial a la solemnitat de Sant Benet. I això és el que farem. Tots, oblats i també els que anomenem simpatitzants, **sou convidats a Montserrat, al monestir, l'11 de juliol, divendres de la setmana vinent**. Preveiem aquest programa:

- * Missa conventual a les 11. Presidirà el pare abat, el qual tant a la salutació inicial com sobretot a l'homilia farà èmfasi en l'oblació benedictina com una manera de viure també a fons els ensenyaments que trobem en la Regla de sant Benet. Probablement també hi farem, els Oblats, una presentació i, és clar, una participació en les Ofrenes.

- * Acabada la conventual proposarem de fer una visita a l'Escolania i, potser, abans, una visita a la Sagristia.

- * A continuació anirem a dinar al monestir mateix, probablement al menjador de l'Escolania i convidats per la comunitat.

- * A la tarda, a la sala de la façana, passarem un film-reportatge sobre Montserrat fet en ocasió del Mil·lenari.

IMPORTANT: és del tot convenient que els qui penseu venir-hi m'ho comuniquen com a més tard dilluns vinent dia 7 (telèfon o wp al 618 05 21 41 o correu a jcastanyer@abadiamontserrat.net). Som conscients del poc temps que falta per al dia 11; siguem els que siguem portarem la representació de tots; no cal dir, d'altra banda, que l'Eucaristia es podrà seguir per internet.

I ara us faig una llarga explicació de l'origen d'aquesta solemnitat. Excuseu-me si em limito a copiar quasi el mateix que ja vaig escriure ara fa 5 anys.

Ja a principis del segle VIIIè trobem força estès a Europa el culte a sant Benet en la data que se situava la seva mort, el seu traspàs: el 21 de març. No és fins a mitjans del segle XVIIIè que, per influència del monestir benedictí de Fleury (conegut també per Saint-Benoît-sur-Loire, al sud de París), apareix en alguns llibres litúrgics la data de l'11 de juliol. Us n'explico la raó. Sabem que Benet fou enterrat a Montecassino, al costat del sepulcre de la seva germana Escolàstica. Uns vint anys més tard, i a causa d'una invasió dels longobards, el monestir fou destruït i la comunitat es va dispersar durant un segle i mig. Fou durant aquest abandó forçat que l'abat de Fleury envià alguns monjos a buscar les relíquies de sant Benet. No cal ara entrar en els detalls de l'expedició ni com, en retornar a Fleury, van destriar els ossos dels dos sants. Aquest trasllat, del tot versemblant, fou acceptat i reconegut com a veritable arreu de l'Europa d'aleshores. Tot fa pensar que la data de l'11 de juliol correspon a la del trasllat solemne de les relíquies de Benet a l'església del monestir. Les d'Escolàstica anaren a l'església de Le Mans però ben aviat foren traslladades a l'abadia benedictina de Juvigny-sur-Loison, monestir de monges que fou venut i destruït ran de la Revolució francesa; ara són venerades a l'església

parroquial del poble. Però la cosa no s'acaba aquí, i permeteu-me, doncs, que la completi. Ja al segle VIIIè, represa la vida monàstica a Montecassino, consta que hi eren venerades, també, les sepultures de Benet i Escolàstica! És que els monjos de Fleury s'equivocaren de sepultures o, potser, que no s'ho endugueren tot? Fa uns 70 anys es dugueren a terme estudis seriosos: a França, una anàlisi anatòmica i els experts conclogueren que els dos esquelets, incomplets i amb alguns ossos mal repartits, podien correspondre perfectament a un cos masculí i a un altre femení del segle VIè; a Montecassino, d'altra banda, excavacions fetes en ocasió de la reconstrucció després de la segona guerra mundial dugueren els experts a localitzar amb poc marge d'error les sepultures dels dos sants, cosa que confirmaria la tesi sostinguda pels italians, és a dir, que els monjos de Fleury s'havien equivocat d'esquelets. Aquesta polèmica secular, amb alts i baixos, entre germans monjos que reclamen la veneració del sant a casa seva, va rebrotar un xic el 1980 en ocasió de jubileu benedictí (xvè centenari del naixement de sant Benet) però, més enllà dels dos monestirs, no és una qüestió que preocupi gaire el món benedictí; a vegades hi fem una mica de broma i tot, i tenim la prudència fraterna de no esmentar un dels monestirs quan visitem l'altre... Sigui com sigui, la figura i el mestratge de Benet tenen per a la família benedictina, monjos i oblats, un valor molt més gran que els seus ossos. I Montecassino serà sempre venerat com el monestir on Benet visqué més anys, on va escriure la Regla i on va morir.

Encara que els monjos fem també festa el 21 de març l'actual calendari litúrgic romà establert el 1969, ran de la reforma postconciliar, va fixar com a celebració universal la data de l'11 de juliol; així treia de la quaresma la memòria de sant Benet i, ja que Pau VI, el 1964, l'havia proclamat patró d'Europa –patronatge que ara comparteix amb altres sants– la memòria adquiria, a Europa, la categoria de festa.

M'he allargat molt en l'explicació de l'entrellat de les dates. Per compensar-ne l'eixutesa amb un toc més espiritual recordo allò que llegim en el tríptic sobre els Oblats de fa uns anys, i que trobo escaient de subratllar ara, perquè hi penseu, en ocasió de la nostra festa de sant Benet: *L'oblació benedictina arrela en el compromís que prové del baptisme. No comporta una consagració religiosa sinó que és un vincle espiritual amb Déu i amb una comunitat monàstica concreta. La identitat espiritual de l'oblat implica alguns elements propis del carisma benedictí: constant recerca de Déu, estimar l'adoració i el silenci, viure l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores, actitud de germanor i d'acolliment, treball interior per a viure amb simplicitat l'evangeli, sintonitzar amb una comunitat monàstica.* Em sembla prou suggeridor de cara a la revisió que podeu fer del vostre compromís com a oblats de Montserrat. Tot, en els deixebles de Jesús, brolla del baptisme; també, doncs, l'oblació (=ofrena) que vau fer, o que fareu, i que heu d'anar renovant semblantment a la renovació que fem, per Pasqua, del compromís baptismal. I aquesta oblació ha de ser viscuda en la dedicació a la pregària –sobretot, sempre que pugueu, amb les Laudes i les Vespres–, en les actituds evangèliques d'acolliment, de servei, de germanor –entre nosaltres, sí, però molt especialment amb aquells amb qui compartim la vida, el treball, l'amistat, el veïnatge...– i en comunió espiritual i, en tant que sigui possible, física i tot amb la nostra comunitat monàstica de Montserrat: ens en donen l'ocasió les trobades d'un dia o de cap de setmana i la possibilitat, a través d'internet i dels mitjans de comunicació, d'unir-se a l'Eucaristia i a les pregàries de la comunitat. Per damunt de tot, però, i amb l'ajut de l'Esperit (Pròleg, 4), l'oblat ha de tenir una actitud fonda de disponibilitat a Déu i als altres: *aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat* (Salm 40, 8-9 i Pròleg, 6), confiats que Déu mateix és qui, el primer, ens diu: *els meus ulls seran fets damunt vostre i les meves orelles seran atentes a les vostres pregàries, i abans que m'invoqueu, us diré: Aquí em teniu* (Pròleg, 18).

Com ara fa 5 anys us torno a enviar un full amb els textos propis de l'Ofici litúrgic de la solemnitat de Sant Benet. No m'entretinc –vosaltres mateixos ho constatareu– que estan amarats de referències literals o implícites a la vida i al mestratge de sant Benet.

I ara, com faig cada vegada, comento alguns punts diversos:

1) La matinada de dilluns dia 30 va morir el pare de l'oblata Maria Carme Gisbert, el senyor Gilbert Gisbert Calvo. Tenia 84 anys; havia sofert dos ictus i ara estava en una residència, però res no feia pensar en una mort imminent; el vespre abans hi havia estat, amb tota normalitat, la seva filla Maria Carme. Va morir mentre dormia. Tinguem, doncs, una pregària per ell i per tota la família, especialment per l'esposa, més gran però amb bona salut. I he de comunicar també una altra defunció: la mare de la nostra novícia Marizol Ríos, la senyora Epifanía Ríos. Va morir el 5 de maig, però m'havia oblidat de dir-vos-ho. La Marizol va saber que la seva mare, que viu al Panamà amb la família, havia empitjorat; va decidir anar-se'n hi i quedar-s'hi alguns dies, que va poder aprofitar molt per cuidar-la i fer-li molt costat. La mare, però, va morir quan feia pocs dies que la Marizol ja havia tornat. En va tenir, és clar, una gran pena però també el consol d'haver pogut veure-la i, en certa manera, acomiadar-se'n. Sentim-nos-hi en comunió amb la pregària.

2) Dissabte passat, dia 28, a la missa conventual va fer la professió simple –dita també temporal perquè és per tres anys– el nostre germà Anselm Alarcón Campdepadrós, de Mataró, que posa fi així als dos anys de noviciat. Preguem perquè perseveri en el desig, d'ell i nostre, d'esdevenir un dia monjo per sempre. Uniu-vos, doncs, al nostre goig i a la nostra acció de gràcies. I preguem perquè el Senyor es complagui en les noves vocacions que tot fa pensar que podrem acollir enguany mateix.

I així acabem. Que sant Benet ens faci bons monjos, bon oblats, bons cristians. Amén.

Amb una abraçada, sempre fraterna.

Montserrat Alavedra,
Presidenta.

Jordi Castanyer,
Consiliari.